

Aleksis K

Aika velikultia

Aika vekkuleita nämä ministerinvintiöt. Koko kansaa ovat pystyneet veijaamaan kuukausikaupalla, ettei peräti vuosia.

Täytyy myöntää, että taitavasti ne sen tekivät. Sitä on niin tottunut uskomaan kaiken mitä ylhäältä sanotaan, ettei oikein osannut epäilläkään, vaikka kuinka hullunkuriselta tuntui.

Sitä paitsi hallitus aloitti hommansa viisaasti puhumalla ihan totta aluksi. "Nyt tehdään suuri verouudistus." "Verotus kevenee." Ja sillä lailla.

Totta kai kansa tämän uskoi, koska kaikki näkivät, että verotusta tosiaan pitää uudistaa.

Vaan sittenpä varsinainen juoni alkoi. Ihan pokkana hallitus ilmoitti jo toissa syksynä, että nyt aletaan kerätä lisäveroja valtion kassaan, että sitten myöhemmin voidaan helpottaa. Ja kansa otti ihan vakavissaan. Vähänhän siitä napistiin, mutta maksettiin vaan.

Sitten tahti vain parani. Autoetu pannaan verolle ja päivärahat ja maat ja metsät ja kauppavoitot ja kaikki. Ihmiset kuuntelivat monttu auki ja löivät käsiä yhteen, vaan eipä osannut kukaan kysyä, ovatko ne tosissaan. Mahtoi siellä ministereitä kabinetissa naurattaa, kun katsoivat kuinka kansa pyrähteli hädissään kuin varpusparvi.

Eikä siinä kaikki. Savolainen viäräleuka Liikanen väänsi oikein tosi paksusti, että leikataanpa vielä asuntolainojen vähennyksiäkin. Velalliset voihkivat ja valittivat, mutta todesta ottivat yhä edelleen. Taisi jo Liikasta itseäänkin hirvittää, kun välillä perui puheitaan että ei vaiteskaan.

Toinen pannahinen oli tämä Puolanne. Ihan vakavalla naamalla, muka tohkeissaan oikein väitti, että tässä tehdään nyt juuri

niinkuin on aiottukin. Verotusta uudistetaan kun kerran on päätetty uudistaa, eikä se kansalaisille kuulu, jos verotus sattuukin kiristymään eikä kevenemään. Siinä jo kokoomuslaisillakin meinasi huumorintaju loppua ministerinsä kanssa, vaan eipä ollut täti moksiskaan, jatkoi vaan ja pystyi pitämään naamansa peruslukemilla, mikä näin jälkikäteen on tosi kunnioitettava saavutus.

Ja itse Holkeri: siinä se vain sivussa myhäili ja muljautti sekaan muutaman oikein hurjan hullutuksen. "Turpa kiinni, yhden asian liikkeit . . ." tai "Pääministerin pitäisi päästä puolueiden yläpuolelle mietiskelemään!" Jo olisi luullut tällaisista puheista kansan läikähtyvän nauruun, vaan eikö mitä. Totisena puisteltiin päätä ja pantiin hanttiin niinkuin oikeaan asiaan ainakin.

Nyt, tänä päivänä, meidän on pakko punastua, kun lopultakin huomaamme, kuinka huumorintajuttomia olemme olleet ja minkälaisia veijareita ministerimme ovat.

Olisihan se pitänyt arvata. Olisihan meidän pitänyt hoksata, etteivät ne tosissaan voi olla. Tuollainen tohina, ja sitten muka verotus kiristyyisikin. Heh, heh. Eihän siinä ole päätä eikä häntää. Leikkiä ruojat löivät kaiken aikaa ja meitä juksasivat.

Allakkaa tarvittiin, ennenkuin totuus valkeni, mutta tulihan se viimeinkin: aprillipäivä! Tähänhän ne ovatkin koko ajan tähdänneet, näin pitkään ovat vetäneet meitä höplästä saadakseen tänä päivänä lottoarvonnan aikoihin yhdessä televisiossa huutaa että aprillia aprillia.

Katsokaapa vaikka. Katsokaa, ja syökää silliä.